

nemlig Sindsfhygeværnenet, at se, at selv om Staten tager sig af en saadan Anstalt og tager Sagen i sin Haand, har man derved ingenlunde nogen betryggende Garanti for, at Alt er, som det skulde og burde være. Men paa den anden Side er det jo en Selvfølge, at for at den nuværende Ordning, en Deling mellem Statens og Privates Om-
 sorg, skulde kunne vedblive at bestaa, maatte der findes saadanne private Personer, der vare villige, dygtige osv. til at overtage en saadan Virksomhed. Nu er Forholdet jo det, at der hidtil har været saadanne Mænd, ja, man maa vel nærmest sige en enkelt Mand eller en enkelt Familie, der har været i Stand dertil og villig til at sætte hele sit Liv og Kraft, sine Evner og sin Dygtighed ind paa Løsningen af en saadan Sag. Det blev i 1880 fremhævet af dem, der forsvarede den hidtige Ordning, at det var godt, naar der saaledes fandt en Betydning, en Rappesfrid Sted mellem Staten og de Private paa dette Omraade. Det var navnlig det daværende Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgtreds (Wille), den nuværende Amtmand i Holbæk Amt, der gjorde den Betragtning gjældende, medens det fra Medlemmer af det nuværende Flertal her i Thinget blev hævdet, at den heldigste Ordning sikkert vilde være, at Staten tog hele Sagen i sin Haand. Men allerede i den Lov, der blev Resultatet af Forhandlingerne dengang, blev det antydet som en nærliggende Mulighed, at Staten i en nærmere eller fjernere Fremtid kunde blive nødt til fuldstændig at tage denne Sag i sin Haand. Og saavidt jeg ved at gjenneemgaa den Kommissionsbetænkning, der er omdelt til os sammen med det forelagte Lovforslag, har kunnet se, forekommer det mig ganske vist, at det Tidspunkt nu er indtraadt, ja, at man vel snarest kan sige, at der kan være Tale om, hvorvidt det ikke er noget sent, at denne Sag bringes frem, og om den ikke allerede for flere Aar siden burde være bragt ind i det Spor, hvori man nu søger at bringe den ind. Grundene til, at det ikke er stet tidligere, ere forskjelligte. Man kan vel sige, at Hovedgrunden til, at det bør stæ, er den, at den Mand, der hidtil har bragt denne Sag frem, er saa svag af Alder og Sygdom, at han ikke længere er i Stand til at magte Sagen, og at der næppe gives Andre, som privat ere tilbøielige til at tage denne Sag op. Jeg kan derfor ikke Andet end i Hovedsagen slutte mig til den Tanke, der gaar gjennem det forelagte Lovforslag, at det Tidspunkt nu er kommet, da de Dødstummes Undervisning her i Landet fuldstændig bør overtages af Staten.

Der er imidlertid enkelte Bemærkninger af mere almindelig Art, som jeg har lyst til at gjøre, og som ogsaa indeholde enkelte Spørgsmaal til den høitærede Kultusminister. Det er jo ganske vist en Ære for vort Land, at der her i Landet findes en usædvanlig vel ordnet Undervisning af alle abnorme Børn, saa at det, som det allerede i 1880 blev gjort gjældende, nok kan siges, at Danmark er et af de Lande, om ikke det Land, hvor Ordningen af denne Sag staar høist. Men det forekommer mig dog, at der i den Kommissionsbetænkning, der foreligger, savnes en Undersøgelse af et meget vigtigt Spørgsmaal. Det var jo nemlig ubetinget bedre, om Danmark i Stedet for at være det Land, hvor man har den bedste Ordning af Undervisningen af de abnorme Børn, var det Land, hvor der var det mindste Antal af abnorme Børn, om Danmark var et Land, som udmærkede sig ved, at dette Antal var i Nedgang i Stedet for i en stadig Væxt, saa at den Omfæng, Staten behøver at vise for abnorme Børn, kunde efterhaanden indskrænktes i Stedet for, at den stadig bliver ved at voge. Naar jeg ser Kultusministeriets Budget igjennem og kommer til at tænke over en Lov som den foreliggende, har jeg en uhyggelig Følelse af, at Danmark er ved at blive ligesom et helt Hospital. Den ærede Kultusminister har jo forelagt os en Plan til at bygge et nyt Hospital i Stedet for Frederiks Hospital til et Beløb af 5½ Mill. Kr. foruden Grunden, der skal være 35 Tønder Land. Naar man nu tænker sig et Areal af 35 Tønder Land bebygget alene med Hospitalsbygninger foruden de øvrige store Arealer her i Byen, der ere overfaaede med Hospitaler, og vi saa fremdeles komme til disse abnorme Anstalter, kan jeg ikke negte, at der for mit Die begynder at tegne sig et Billede af Danmark som et invaliddt og sygt Medlem af Folkene, der ikke har Andet at gjøre end at tage sig af alle sine Abnorme. Jeg vil ogsaa villig indrømme, at det i mange Maader passer godt med hele den Situation, vi have heri Landet, saa at der i saa Henseende intet Underligt er deri. Men jeg tror, at denne Sag har en meget alvorlig Side. Jeg kan ikke negte, at saavidt jeg forstaar de statistiske Oplysninger — Oplysninger, som jeg ganske vist tilbøielig savner i Kommissionsbetænkningen — forekommer det mig, at Antallet af de Abnorme her i Landet er i en uhyggelig Stigning, og at det er i høieste Grad tidsvarende at faae anstillet en grundig Undersøgelse af, hvad der kan gjøres for at modvirke denne Stigning. Det er et Spørgsmaal, der, synes jeg, burde tages op,